

Αγιοσύνη.

Επίσκοπος Πολύκαρπος Βαγενάς (†).

**«Τούτο εστί το θέλημα του Θεού· ο αγιασμός ημών»
(Α' Θεσ. 4:3).**

Το ακούμε συχνά: «Ας μην πηγαίνω στην Εκκλησία και ας μη φαίνομαι. Εγώ είμαι καλύτερος χριστιανός από άλλους, που κάνουν μακριούς σταυρούς και μετάνοιες. Ούτε έκλεψα, ούτε αδίκησα, ούτε σκότωσα. Κάνω και το καλό πιο πολύ από μερικούς».

Και δεν υπάρχει αμφιβολία. Καθώς «το ράσο δεν κάνει τον παπά», για να χρησιμοποιήσω τη λαϊκή έκφραση, έτσι και ορισμένες εξωτερικές εκδηλώσεις, τυπικά και «προς το θεαθήναι» όταν γίνονται, δεν κάνουν τον καλό χριστιανό. Ο Κύριος το είπε καθαρά: «ου πας ο λέγων μοι, Κύριε, Κύριε εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 7:21).

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι είναι γνήσιος τάχα χριστιανός και ο άλλος που ζει μακριά από την Εκκλησία, δε νιώθει το Χριστό ως Θεό και Κύριο, όσο κι αν διατείνεται πως εφαρμόζει ορισμένα ηθικά παραγγέλματα. Αυτό το ξέρουν και ο ένας και ο άλλος κατά βάθος. Το μαρτυράει η συνείδησή τους. Ότι λένε είναι δικαιολογίες. Προφάσεις.

Κάτι άλλο χρειάζεται, για να έχει κανένας τη συναίσθηση πως είναι και για να είναι πράγματι χριστιανός. Να επιζητάει και να πράττει το θέλημα του Θεού. Δεν είναι μια ή δυο οι εντολές το θέλημα αυτό του Κυρίου. Είναι το σύνολο των ευαγγελικών αληθειών. Όλος ο νόμος Του.

Αυτός ο Νόμος που συνοψίζεται, καθώς Εκείνος δίδαξε, σε δυο βασικές, θεμελιακές εντολές που δεν ξεχωρίζουν, ούτε είναι δυνατό να νοηθεί η μια χωρίς την άλλη: «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της ισχύος και εξ όλης της διανοίας σου» (Μαρκ. 12:30) και «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν».

Αν συνδυάσει κανένας τα δυο αυτά παραγγέλματα, θα δει πως κάθε στιγμή του και κάθε πράξη ή ενέργειά του ανάγεται σ' αυτά. Όποιος έχει για μέτρο στη ζωή του και για γνώμονα αυτές τις θεϊκές επιταγές θα είναι πραγματικά γνήσιος χριστιανός.

Γιατί τότε ούτε το Θεό θα λυπεί, ούτε τους ανθρώπους θα αδικεί. Θα καθαρίζει από κάθε μολυσμό την ψυχή και το σώμα του, γιατί το απαιτεί η αγάπη προς τον Κύριο. Θα είναι άψογος στη συμπεριφορά του προς τους άλλους ανθρώπους, γιατί το θέλει ο Θεός και το απαιτεί η ολοκληρωτική αγάπη προς τον πλησίον.

Η καλοσύνη, η δικαιοσύνη, η ειλικρίνεια, η ανεκτικότητα, η φιλανθρωπία, η θεία λατρεία είναι μερικά από τα σημεία που είναι υποχρεωμένος να προσέξει ο άνθρωπος, όταν θέλει να είναι εντάξει απέναντι στο Θεό και στον εαυτό του.

Αλλά όλα αυτά θα πρέπει να τα αντιμετωπίζει και να τα τηρεί όχι κατά σύμπτωση. Όχι γιατί από τη φύση του έχει μια καλή προδιάθεση, ή γιατί έτυχε να έρθουν βολικά τα πράγματα και να κάνει το σωστό. Απαραίτητο είναι να επιζητεί το καλό και να επιδιώκει την αρετή διαρκώς και περισσότερο.

Δεν αρκεί η αποφυγή της αμαρτίας και κάθε αδικίας ή κακότητας. Χρειάζεται η επιδίωξη της αγνότητας, της ταπεινώσεως, της ευγένειας και καλοσύνης, της ευλάβειας, της προσευχής, της αυτοθυσίας, της συγχωρητικότητας. Καλό είναι να αποφεύγει κανένας τη βλασφημία ή την αισχρολογία. Μα πρέπει ακόμη να φροντίζει, ώστε τα λόγια του να μη θίγουν, να μη συκοφαντούν και βλάπτουν, να είναι ευγενικά, γεμάτα αγάπη, να ωφελούν.

Να, ποια πρέπει να είναι η μέριμνά μας. Βεβαίως να μην είμαστε κακοί, να μη βλάπτουμε και σκανδαλίζουμε. Μα πέρα απ' αυτό να είμαστε στους άλλους χρήσιμοι, να τους διδάσκουμε με τη ζωή μας, να είμαστε αβαρείς. Να καλλιεργούμε την ψυχή μας συνεχώς για να τελειοποιούμαστε.

Η πραότητα, η ταπείνωση, η ευγένεια, η ανεξικακία, η εγκράτεια είναι στοιχεία που με την κατάκτησή τους εμείς οι ίδιοι θα ικανοποιηθούμε. Θα καταστήσουν το χαρακτήρα μας ανώτερο και υποδειγματικό για μίμηση. Η παρουσία μας θα σκορπάει τότε ευχαρίστηση στο περιβάλλον μας. Αλατίζει πράγματι την κοινωνία μια τέτοια προσωπικότητα.

Πώς όμως θα γίνουν αυτά πραγματικότητα; Πώς κατακτιέται η αρετή και η ανωτερότητα; Πολύς μόχθος απαιτείται και πολλή προσπάθεια.

Προπαντός είναι βασική προϋπόθεση η καλή διάθεση και η αποφασιστικότητα. Ακόμη πιο πολύ η τοποθέτηση του Θεού στο ανώτατο σημείο της κλίμακας των αξιών. Η αναγνώριση πως Αυτός είναι η πλήρης και απόλυτη αξία. Η παραδοχή πως Αυτός είναι η πηγή κάθε αγαθού, κάθε ιδανικού, η απόλυτη τελειότητα.

Αυτός είναι το μέσο με το οποίο θα πετύχουμε την πρόοδο και την τελειώσή μας. Μόνο με Εκείνον θα κυριαρχήσουμε στα πάθη και στις αδυναμίες μας. Μόνο με Εκείνον θα κατορθώσουμε να αποκτήσουμε κάθε αρετή, οσοδήποτε άπιαστη κι αν είναι.

Στόχος και όραμά μας η θεϊκή τελειότητα. Η οικείωση με το Θεό, η προσοικείωση της αγιαστικής Του δυνάμεως είναι ο μοναδικός τρόπος για την επιτυχία μας σ' έναν τέτοιο αγώνα. Με το Θεό, με την προσφυγή στα μέσα της χάριτος και του αγιασμού και τα ακατόρθωτα πραγματοποιούνται.

Το τόνιζε ο Απόστολος Παύλος: «τούτο εστί το θέλημα του Θεού· ο αγιασμός ημών» (Α' Θεσ. 4:3). Δηλαδή αυτό μας ζητάει ο Κύριος βασικά. Να επιδιώκουμε την ηθική μας τελειοποίηση με τον προσωπικό μας αγώνα στηρίζοντας και επιστέφοντάς τον με τα τόσα αγιαστικά μέσα που μας παρέχει η Αγία μας Εκκλησία.

Η προσεκτική ακρόαση και μελέτη του λόγου του Θεού, η άσκηση που θα επιβάλουμε στον εαυτό μας για την εφαρμογή του, η τακτική επικοινωνία μας με τον Κύριο με την προσευχή, η πλήρης εμπιστοσύνη στην αγάπη Του και υποταγή στο θέλημά Του, η συχνή προσφυγή μας στα ιερότατα μυστήρια,

η Εξομολόγηση η ειλικρινής και το πλησίασμα με πόθο στη Θεία Κοινωνία προπαντός, θα μας ενώσουν με το Θεό.

Και τι σημαίνει αυτή η ενότητα με τον Κύριο, ας το αναλογιστούμε. Ενωμένοι μαζί Του θα έχουμε δικό μας καθετί δικό Του. Θα ενεργεί και θα μάχεται Εκείνος για μας. Η σοφία Του θα μας φωτίζει να διακρίνουμε την αλήθεια. Η δύναμή του θα σκορπάει κάθε αντίδραση και θα νικάει κάθε εμπόδιο και αντίσταση στην προσπάθειά μας να πλησιάσουμε το τέλειο. Να ομοιωθούμε με το Θεό.

Και τι τιμητικό είναι για μας να καλούμαστε να μοιάσουμε προς τον υπερτέλειο Κύριο! Για πόσο μεγάλο σκοπό μας έχει δημιουργήσει ο Άγιος Θεός και σε ποια κατάπτωση ρίχνουμε τον εαυτό μας κυνηγώντας απίθανα χαμηλούς, φθηνούς, προσωρινούς και ανούσιους σκοπούς, για να γεμίσει στο τέλος με ένα καταθλιπτικό και απογοητευτικό κενό η ψυχή μας.

Στ' αλήθεια για τη γεύση λίγων ξεραμένων χαρουπιών αφήνουμε βασιλικές, υπερκόσμιες απολαύσεις. Αλλά, αν το θέλουμε, δικά μας είναι και τα ζαφείρια του ουρανού, και οι χαρές οι ανείπωτες της πνευματικής δημιουργίας και της αρετής η απέραντη απόλαυση και της ενότητας με το Θεό η απύθμενη ψυχική αγαλλίαση.

Εμάς περιμένει ο κόσμος, για να ξεφύγει από τη φθορά και τη σήψη. Η σωτηρία και η επιβίωση, η ανόρθωση και η πρόοδος, η εξυγίανση και ανασυγκρότηση της μικρής ή μεγαλύτερης κοινωνίας μας από τον καθένα μας εξαρτάται. Γιατί ο καθένας μας είναι κύτταρό της, μέλος της. Κι αν εξυγιανθούν τα μέλη, θα σωθεί το σύνολο.

Ο Κύριος μας καλεί: «Ακολουθεί μοι». Γι' αυτό είναι ανάγκη να ακουστεί του Αποστόλου Παύλου η φωνή και πάλι «επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού» (Β' Κορ. 7:1).

Από το βιβλίο: Πολυκάρπου Βαγενά, Μητροπολίτου Κερκύρας, «Ελθέτω η βασιλεία σου», τ. Γ', σελ. 178.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>